

[Inger Gautier Schmit.]

et Arbejde, der er overordentlig anstrengende og selvfoernægtende, kun betales med en i Forhold til Arbejdet meget ringe Løn. Men her maa man atter se paa de forhaandenværende økonomiske Forhold og huske paa, at deres Lønninger fremskaffes gennem Bidrag og Gaver i Sognet. Derfor maa der være et rimeligt Forhold imellem, hvad disse mange Smaakaarsfolk kan yde, og hvad Sygeplejerskerne kan have i Gage.

Det glædede mig at høre det ærede Medlem Frøken Gerda Mundt udtale, at en Anke, som har været rettet imod Sygeplejerskernes Mangel paa Autorisation — nemlig at de ikke kunde komme ind paa udenlandske Sygehuse —, nu er faldet bort. Ogsaa jeg har tænkt, at dette maatte kunne ændres gennem Sundhedsstyrelsens Udstedelse af et Uddannelsesbevis for vedkommende, som rejste til Udlandet.

Naar de tre Ordførere med stor Voldsomhed har rettet Bebrejdelser imod mig, fordi jeg her stod med det haarde Hjerte, selv om jeg havde gode Ord i Munden overfor Sygeplejerskerne, saa synes jeg i og for sig, at denne Kritik til Dels er forkert rettet, idet jeg ikke i mindste Maade har modsat mig Sygeplejerskernes naturlige Ønske om en 3-aarig Uddannelse. Jeg har ikke paa noget som helst Tidspunkt udtalt mig imod dette Ønske, heller ikke sagt, at det ikke var gavnligt og nyttigt. Tværtimod har jeg positivt udtalt, at jeg daarlig kunde tænke mig en ordentlig Uddannelse under tre Aar. Men herfra er der alligevel et Spring til at lægge det hele i Sundhedsstyrelsens Haand.

Naar man ganske vil viske mine Ord til Side som intetsigende, maa jeg alligevel understrege, at der ligger en Realitet i det, jeg siger, at jeg ikke kan indse, at det er umuligt, at dette Certifikat kan blive givet af vedkommende Sygehus. Jeg takker det ærede Medlem Fru Helga Larsen, som var saa objektiv at udtale, at det i og for sig var hende ligegyldigt, om Certifikatet kom fra Sundhedsstyrelsen eller fra Sygehuset, blot det kom. Jeg ser heri en sund Tilslutning til, at det væsentlige er, at Sygeplejerskerne faar et Eksamensbevis, og ikke, at det absolut bliver efter Lovens Paragraffer og Ordlyd.

Naar det ærede Medlem Fru Elna Munch sagde, at dette Lovforslag paa en skammelig Maade var blevet begravet i Landstinget, vil jeg minde om, at Sagen den Gang absolut ikke laa, som den ligger nu, idet det Udvalg, jeg den Gang havde den Ære at sidde i, blev bestormet med

Anmodning om, at dette Forslag ikke maatte blive gennemført, saa længe de forskellige Sygeplejerskeforeninger ikke var klar over, om de kunde gaa med til en saadan Udvidelse af Sygeplejetiden, idet man var bange for, at man ikke havde det fornødne Materiale at arbejde med. Nu er Forholdet jo saaledes, at der er overordentlig stærk og rigelig Tilgang til Sygeplejefaget, takket være, tænker jeg, ogsaa de bedrede økonomiske Forhold, som Faget nu arbejder under.

Den højtærede Indenrigsminister paa-talte en Unøjagtighed, som han mente; jeg havde sagt med Hensyn til Hospitalsuddannelsen. Jeg tror, Ministeren har misforstaaet mig; idet jeg udtalte, at det var uheldigt, at Lovforslaget paabød, at de forskellige Uddannelsessteder skulde godkendes af Ministeren; thi der vil uvægerligt blive en hel Mængde Hospitaler Landet over, som ikke kan blive godkendt — det tænker jeg mig i hvert Fald —, og disse Hospitaler, som altsaa ikke bliver godkendt som Læresteder, maaske fordi de er for gammeldags indrettede, ikke byder paa saa god og alsidig Uddannelse, maa da nødvendigvis blive udsat for den store Vanskelighed, at der ingen Tilgang af Elever bliver til dem, og at deres Arbejdskraft derfor bliver forholdsvis alt for dyr. Det var det, jeg indvendte imod Forslagets Bestemmelser, men Ministeren havde øjensynlig opfattet mine Ord paa en noget anden Maade.

Den højtærede Indenrigsminister beholdt mig, at Uddannelsen er jo sket, vi har allerede den 3-aarige Uddannelse. Ja vel, det har jeg fuldt ud anerkendt, og jeg forstaar ikke den stærke Tone, Ministeren anvendte overfor mig og mit Parti, idet jeg netop har anerkendt, at vi finder det naturligt, naar Forholdene tillader det, at en Sygeplejerske uddannes i 3 Aar. Derfor er der ingen som helst Uoverensstemmelse og ingen Grund for Ministeren til at udtale saa stærk Misfornøjelse med vor Stilling i saa Henseende.

Ministeren kom dernæst med en Udtalelse om Ordene „sædelig Vandel“, som jeg var kommet med en Bemærkning om. Nu troede jeg, Ministeren havde en lille Smule Lune, for naar jeg kom med den Udtalelse, var det ikke for at give Ministeren Anledning til at komme med en længere Moralprædiken overfor mig, den hentydede kun til, at man ved tidligere Lejlighed overfor mig havde udtalt, at jeg var højmoralsk o. s. v. Det var derfor, jeg som en spøgende Bemærkning anførte, at det interesserede mig, at ogsaa en radikal Mini-